

Het verhaal van Archibaldus Chiro en de Zeven Baarden

Van de Zwozzeke-redactie: Zoals jullie in het vorige Zwozzeke konden lezen, heeft onze reporter de mysterieuze meneer Chiro ontmoet. Maar die toevallige ontmoeting was maar heel kortstondig en veel is hij niet te weten gekomen over deze vreemde figuur. Daarom hebben we de Zwozzeke-reporter er voor deze editie weer op uitgestuurd om het mysterie van meneer Chiro te ontcijferen.

Onze reporter zat moedeloos op zijn bed. Hoe moest hij in godsnaam die meneer Chiro vinden? Hij wist niets meer dan wat iedereen wist: dat meneer Chiro echt bestaat en dat hij in een chirohut woont, ergens tussen Hasselt en Oostende. Maar dat zou overal in Vlaanderen kunnen zijn... Met de handen in het haar begon hij te ijsberen doorheen zijn kamer. Hoe vind je iemand waarvan je niet weet waar hij woont? Plotseling ging er bij onze reporter een licht op. Hij wist niet hoe hij op het idee kwam, maar iets in hem zei hem dat het de moeite waard was om het te proberen. Snel zocht hij de allergrootste doos die hij kon vinden en zette ze in het midden van zijn kamer, de bovenste flappen opengeklapt. Toen sprokkelde hij alles wat met de chiro te maken had bijeen: zijn veldbed, uniform, bivakaandenken, affiches van de Moriturifuif, alle vorige Zwozzekes en zijn chirobrooddoos. Alles verdween in de doos en tenslotte klom onze reporter ook zelf in de doos. Daar zat hij dan, tussen al zijn chirospullen, in een grote kartonnen doos. Hij wist wat hij moest doen, maar hij was niet meer zo zeker of het wel zo'n goed idee was. Wat als er iets misliep? Maar hij moest meneer Chiro vinden en als dat niet op deze manier lukte dan zou het nooit lukken. Dus vermande hij zich, deed de doos boven zich dicht en met nerveuze stem begon hij te zingen:

“Want wat is chiro, nog meer dan spel, een stuk van jezelf 't zit onder je vel...”

Al zingend, probeerde onze reporter zo hard als hij kon het chirogevoel op te roepen. Hij dacht heel hard aan het gevoel tijdens een bosspel op kamp, of tijdens potteke stamp in de lokalen.... Toen hij door de spleetjes van zijn ogen tuurde, zag hij tot zijn grote verbazing dat het werkte! De kamer vulde zich met een flinterdunne mist die de hoeken van de kamer al aan zijn zicht onttrok. Met hernieuwde moed begon hij luider te zingen. Steeds meer mist vulde zijn kamer, hij zag al bijna niets meer. Nu kon hij niet meer terug. Hij bleef zingen, steeds luider en luider:

“Dat is chiro als je het mij vraagt!”, brulde hij.

Een loeiharde knal weerklonk. De doos schudde, draaide en tolde hevig. Onze reporter voelde hoe hij van de grond werd getild. Het werd pikzwart voor zijn ogen en zijn maag keerde om. Het klonk alsof hij gevangen was in het oog van een woeste storm. Toen hoorde hij een laag zuigend geluid en de doos werd met inhoud en al omgekiept. Het onaangename gevoel in zijn buik was verdwenen en alles was muisstil.

Onze reporter wachtte, tel na tel. Er gebeurde niets. Hij tilde de rand van de doos enkele centimeters omhoog. Zijn kamer was verdwenen en hij was in een groot bos. Rondom hem stegen reusachtige bomen hoog de lucht in, hun kruin verdween in de mistige nevels die kronkelden en draaiden als een levend wezen. Er hing een vreemde sfeer tussen de bomen. Alles ademde levendigheid. De atmosfeer was niet onaangenaam, eerder stimulerend. Onze reporter kroop behoedzaam vanonder zijn doos. Toch voelde hij zich opgewekt, maar vooral nieuwsgierig. Hij tuurde in het schemerduister. Tussen de hoge stammen dreven alleen maar mistsluiers in verschillende kleurschakeringen, maar verder bewoog zich niets of niemand. Hij

stond daar moederziel alleen naast zijn doos vol chirogerief. Toen hoorde hij het, niet plotseling, maar alsof hij het al een hele tijd had gehoord zonder er aandacht aan te schenken. Een ver gehum dook uit de mist op, vergezeld van het ritme van vreemde klopgeluidjes sloop het over de lichtglooiende bosgrond op hem af. Waar het geluid vandaan kwam, kon hij niet zien. Maar het lokte hem aan. Langzaam begon hij zich in de richting van het geluid te bewegen. Het gehum, dat eerst niet veel meer dan een zwak gefluister was, werd luider en helderder. Hij zwalpte tussen de oeroude bomen door, het geluid links en rechts volgend. Net toen hij zich bedacht dat hij in cirkels rondliep, zag hij het.

Hij was een kleine helling opgelopen en toen het mistgordijn plotseling opentrok, bleef onze reporter als aan de grond genageld staan. Hij stond op de rand van een reusachtige krater in het bos. Honderden meters verder sloot de cirkel van de krater zich. Diep onder hem liep de krater tot op zijn diepste punt. Vandaar verhief een gigantische houten constructie zich angstwekkend hoog boven hem. Het bouwsel rees ver boven de randen van de krater uit en verdween in de hoge boomkruinen. De bomen waren hier nog breder, van onder in de diepe krater leken ze zich nog hoger naar de hemel te verheffen. Het bouwsel bleek opgebouwd te zijn uit een grote wirwar van balken, koorden, trappen, platformen en bruggen. Het leek wel op een reusachtige speeltuin waar verschillende delen met elkaar verbonden werden door touwen, ladders en loopbruggen. Terwijl hij in stomme verbazing het spinnenweb van hutten en eilandjes gadesloeg, daalde hij in de krater af. Hij liep langzaam naar de voet van de constructie die uit één enkele zware houten paal bleek te bestaan. Hoewel de er nu niet bepaald zwak uitzag, kon hij nauwelijks geloven dat dit hele klimrek van balken en trappen erop kon steunen. De constructie ontspande zich nu overal boven hem. En van ergens hoog boven hem klonk nog steeds het zachte, maar vrolijke gehum. Aan de onderste paal waren treden bevestigd die hem tot aan het eerste platform zouden brengen. Onze reporter keek nog even schichtig rond. De randen van de krater hadden zich nu dreigend boven hem verheven, hij was niet helemaal zeker of hij er nog uit kon klimmen als hij dat zou willen. Dus zette hij zijn voet op de eerste trede en toen gebeurde er iets vreemd. Op de verticale steunpaal waarrond de treden zich naar boven slingerden hadden zich letters gevormd, in een kleur die schipperde tussen groen, geel, rood, blauw en oranje.

‘Hier woont Archibaldus, zevende van de Zeven Baarden’, stond er te lezen.

“Archibaldus?” De naam klonk hem niet bekend.

Maar met het uitspreken van die naam tintelde zijn tong lichtjes in zijn mond. Het zachte humgeluid klonk hem des te aantrekkelijker in zijn oren. Hij klom naar het eerste platform. Daar aangekomen ging hij een trap op, een brugje over en slingerde hij zich naar het volgende platform. Zo klom hij hoger en hoger, van brug, naar platform, naar draaitrap. Overal hingen doeken, lampionnen en andere vreemdsoortige versieringen en gekke instrumenten. Hij liep een lange brug over, die aan weerskanten met een stevige balustrade beveiligd was. Hij was al hoger dan de randen van de krater geklommen.

‘Hum-hum-hum...humhum-hum...’

Waar het precies vandaan kwam kon hij niet precies uitmaken. Maar het was nog hoog boven hem. Hoger en hoger klom hij, langs balustrades, bruggen, en ladders, steeds hoger. Hoe hoog hij was durfde hij zich niet af te vragen, maar hij was al zeker enkele honderden meter boven de vaste grond verheven. Hij dacht één moment angstvallig terug aan die ene paal waarop alles steunde. Maar nu was niet het geschikte moment om bang te worden, niet nu hij al zover was. Hij moest en zou

weten wat dat vreemde geluid was en wie in hemelsnaam dit immense bouwwerk had gemaakt. Nog hoger, steeds hoger. Na wat uren leek was hij zo hoog geklommen als hij nog nooit gedurfd had. Terwijl hij voorzichtig over een van de randen naar beneden keek, zag hij, heel ver onder hem, de grond waar hij ooit was vertrokken. Het zou uren duren om weer beneden te geraken. Hij kon maar beter opschieten dacht hij en hij sloeg de hoek om naar de volgende trap. En toen zag hij hem.

Het was meneer Chiro die hij ooit al eens heel kort en heel toevallig had ontmoet. Hij herkende hem aan zijn wildgroeïende baard. Precies diegenen waar hij naar op zoek was! Maar meneer Chiro, ‘Archibaldus’, zo veronderstelde onze reporter, was druk in de weer en had onze reporter niet gezien. Terwijl hij zachtjes in zichzelf liedjes neuriede was hij druk aan het shorren. Hij bouwde aan de constructie waar ze beiden opstonden.

“Meneer Archibaldus?”, vroeg onze reporter beleefd.

“Wast, hoest, wiest....!?” mutterde meneer Chiro en hij keerde zich met een ruk om. Toen hij onze reporter zag weerspiegelde zich op zijn gelaat iets van ergernis en waakzaamheid. Maar diep in die donkergroene ogen twinkelde ook iets levendigs.

“En wie magt jij wel sein?”, snerpde hij, duidelijk verrast.

“Excuseer, ik ben reporter van het Zwozzeke en...”, begon onze reporter haastig, maar zijn stem stakte in zijn keel, want voor zijn ogen was meneer Chiro over de balustrade de diepte in gesprongen. In één sprong was onze reporter bij de balustrade, zijn hand in een ultieme reflex uitgestrekt, maar het mocht niet baten. Reeds diep onder hem zag hij Archibaldus Chiro naar beneden suizen, een zekere dood tegemoet.

Met duizelingwekkend snelheid werd Archibaldus Chiro naar de aarde toe getrokken. Een val van deze hoogte zou hij zeker niet overleven. Dat overleefde niemand. Onze reporter steunde hevig op de balustrade, bevreesd elk moment het kleine silhouet ver onder hem op de bodem van de krater uiteen te zien spatten. Hij kneep zijn ogen in afgrijzen dicht. Maar de doffe doodsklap bleef uit. Toen hij angstig tussen zijn oogleden tuurde, zag hij iets wat hij nooit voor mogelijk had gehouden. Net voor Archibaldus Chiro ter pletter zou geslagen zijn, moest hij een van de touwen gegrepen hebben die overal aan de buitenkant van het bouwsel hingen en zich met een reusachtige zwaai dwars doorheen het labyrint van palen en bruggen naar de andere kant van het bouwsel gekatapulteerd hebben, want hij bevond zich alweer op dezelfde hoogte als onze reporter. Duidelijk springlevend en met een snelheid en lenigheid die onze reporter niet van hem verwacht had, klauterde hij met het gemak van een berggeit naar het dak van zijn bouwsel. Onze reporter, die nog steeds als verlamd tegen de balustrade stond, hoorde hem zingen en lachen en toen was hij verdwenen achter balken en trappen die naar de boven leidden. Onze reporter kon niet geloven dat hij gezien had wat hij net gezien had. Die kerel had net een val van honderden meters overleefd en op minder dan 20 seconden was hij weer ver boven onze reporter uit het zicht verdwenen. Onze reporter voelde hoe zijn koppige nieuwsgierigheid zich aan hem opdrong.

“Hela, zo niet hé!”

Hij moest en zou weten hoe dat mogelijk was, wie die Archibaldus eigenlijk was en waarom hij zich de laatste van de Zeven Baarden noemde. Door zijn nieuwsgierigheid uit zijn verlamde toestand bevrijd, stormde hij de trappen op, bruggen over en slingerde zich zelf over enkel hachelijke diepe kloven. Na tientallen minuten van lopen, klimmen en springen begon hij flink buiten adem te geraken, maar hij wist van geen ophouden. Hij was bijna aan de kruinen van de bomen waarin de top van het

bouwsel verdween. Boven hem was Archibaldus Chiro weer zacht beginnen neuriën. Hij sprintte de brug over, stormde de trap op met vier treden tegelijk en overbrugde de afstand naar het volgende platform met een reusachtige sprong. En plots was onze reporter boven het bladerdak gekomen en zag hij Archibaldus Chiro op het allerlaatste platform zitten. Hij zat dromerig voor zich uit te staren in een van de zeven stoelen die daar stonden. Maar iets anders had de aandacht van onze reporter getrokken. Overweldigd door het prachtige panorama dat zich voor zijn ogen uitspreidde, zakte hij neer tegen een van de stoelen. Zo ver als hij kon zien was er woud, waartussen de mist zich levendig kronkelde. Hij was compleet machteloos om zijn blik los te scheuren van dit verbluffende uitzicht.

“*Schoonig, hein?*”, klonk het achter hem.

Archibaldus Chiro keek hem met zijn groene ogen doordringend aan, maar er lag ook een vriendelijk glimlach op zijn gelaat. Toen onze reporter niets kon uitbrengen, vervolgde hij:

“*Wie noemt ghij u? En hoe hebst ghij Archibaldust gevonden?*”

Net alsof de stop uit het bad was getrokken, stroomde al zijn gedachten naar buiten. Onze reporter vertelde het hele verhaal, en bedwong zich niet om onderwijl alle vragen af te vuren die op zijn lippen brandden.

“*Hoe heeft u dit gebouwd? Hoe kan het allemaal steunen op één paal? Is uw naam werkelijk Archibaldus? En wat betekent het dat u één van de Zeven Baarden bent?*”

Archibaldus snurklachte luid en zei:

“*Hets antwoord op de meeste van jouwst vragen is eenvoudigst: Archibaldust kant dat allest dankzij de kracht van de fantasie! Wast Achibaldust zich kan bedenken, kanst hij doen!*”, sprak hij trots. “*En wiest de Zeven Baardsten sein...zulst ghij snelst te weten komsten, kijk!*”

Hij wees naar een reusachtige grasgroene vogel die rond het platform kwam cirkelen en doordringen ‘*Rrring, rrring*’ tsjirppte.

“*Er heefts iemand gebelst, kom.*” sprak Archibaldus Chiro en hij trok onze reporter zonder boe of ba over de rand van het platform de diepte in.

Onze reporter wist zeker dat hij ging sterven. Archibaldus Chiro naar beneden zien razen was nog niet half zo afschuwelijk dan zelf in vrije val naar beneden te storten. Hij hield zijn ogen stijf dicht om niet te moeten zien hoe ze elk moment tegen een van de takken, balken of trappen zouden kwakken die ze telkens op een haartje misten. Archibaldus die samen met hem naar beneden suisde leek er alle tijd te hebben om een van de koorden te kiezen die hen van een zekere dood zouden kunnen redden. Nog enkele meters en het zou allemaal vergoed voorbij zijn. Maar ook nu bleef de doodssmak gelukkig uit. Terwijl hij door wanhopige afscheidsgedachten overweldigd werd, voelde hij de hemel en aarde van plaats verwisselen en met een plotse schok was hij veilig en wel op de zachte bosgrond belandt.

“*Hij moetst er wel watst in geloven, hoor! Maar kijkst, Archibaldust gelooft dat wij bezoek hebten.*” Hij stampde de laatste treden af en bulderde enthousiast: “*Nicolaasjt!*”

Een zware, diepe, maar vriendelijke stem beantwoordde zijn welkomstgroet.

“*Hmmmmm, Dag Archibaldus, alles goedhmmmm?*”

Nog steeds halfbewusteloos van zijn verbijsterende tocht naar de begane grond strompelde nu ook onze reporter de trap af om nog in grotere verbazing geworpen te worden, want voor hem stond compleet met pieten, schimmel, mijter en al niemand minder dan Sinterklaas, de Goede Sint.

Onze reporter stond weer op de top van het huis van Archibaldus Chiro, zevende van de Zeven Baarden. Hij stond er een beetje bedummeld bij, en trachtte de gebeurtenissen van de laatste twee uur te vergeefs met zijn gevoel voor logica en realiteit te verzoenen. Archibaldus Chiro en Sint Nicolaas zaten in twee van de zware houten stoelen, naar elkaar toe geleund en gniffelend en gibberend steelse blikken in zijn richting werpend. Ze hadden gezegd dat ze op iemand wachtten. De schimmel van de heilige man stond aan de andere kant van het platform, rustig te dommelen in de warmte van de laatste zonnestrallen. Zonder het minste probleem was ook Slechtweervandaag (want zo heet het paard van Sinterklaas) alle trappen, bruggen en zelf trapladders opgeklauterd. Werkelijk een zeer bijzonder paard. De pieten kon hij niet zien, maar hij hoorde hun wel joelen terwijl ze tussen de touwen en balken van de lagere verdiepingen apenstreken uithaalden. Hij keek weer naar de zon. Met elke seconde zakte ze wat dieper achter de bomen weg en werd het iets donkerder en iets kouder. Een zwak maar fris windje was opgestoken. Na één minuut tijd was de nacht gevallen. Er was iets in de sfeer veranderd. De Pieten waren niet meer te horen, en Archibaldus en Sint Nicolaas tuurden nu verwachtingsvol naar een plek boven de bomen. Daar kwam nu, even traag als de zon was ondergegaan de maan op, een vijver van melkwit water. Onze reporter tuurde naar die lichtgevende bol en werd een piepklein stipje gewaar dat evenwel snel groter werd. De wind begon aan te wakkeren en het werd ijzig koud. En plots was het beginnen sneeuwen, dikke vlokken dwarrelden neer op het platform. Maar doorheen de wind en de wirwar van sneeuwvlokken was die kleine stip die zich tegen de maan aftekende uitgegroeid tot een slee getrokken door twaalf grote, gehoornde dieren. Het kon niet, dat wist onze reporter zeker, en toch maakte daar voor zijn eigen ogen de slee van de Kerstman en zijn Elfjes een grote sierlijke boog en naderde het platform angstwekkend snel langs de breedste zijde, alsof hij wilde landen met twaalf rendieren, slee, elfjes en al. In een ultieme reflex sprong onze reporter achter een van de zware stoelen. Net op tijd om niet bedolven te worden onder een zee van Elfjes, rendieren en kerstcadeautjes die met een zware klap op het platform terechtkwamen, en schuivend door de sneeuw wonder boven wonder vlak voor de rand stopten en net niet de dieperik in doken.

“*Klaust!*”, gromde Archibaldus terwijl hij Santa Klaus vanonder een berg pakjes en twee rendieren uit hielp. “*Moetst dat altijd zo onbezonnen?*”

“*Ho-ho-ho-hoooo..! Ach Arcibaldus, ik weet toch dat er bij jou niets kan mislopen, nietwaar? Nicolaas, alles goed, kerel? Ho-ho-hoooo!*”, schalde de Kerstman. “*Ik ben toch nog op tijd nietwaar?*”, vervolgde hij en keek rond naar andere bekende gezichten tussen de tientallen Elfjes, twaalf rendieren en honderden pakjes. Toen kreeg hij onze reporter in de gaten. “*Ohoo-ho-ho-hoooo, nieuw volk dit jaar, nietwaar?*”

En hier eindigt voorlopig het verhaal van Archibaldus Chiro en de Zeven Baarden. Maar om te weten hoe het verder verloopt hebben we jullie nodig! Laten ons weten hoe het verhaal in jouw fantasie verder verloopt. Wat staat er nog te gebeuren? Wie zijn de andere vier van de Zeven Baarden en waarom komen ze elk jaar boven op het huis van Archibaldus Chiro, Zevende van de Zeven baarden samen?

Stuur je fantasierijke ideeën op naar zwozzeke@chirokapelle.be en zie jouw verhaal in ons volgende zwozzeke verschijnen!